

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2088/2021
30.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3714/20 од 18.12.2020. године, у седници већа одржаној 30.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3714/20 од 18.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1686/2019 од 22.09.2020. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску пуномоћника тужиоца од 19.05.2020. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен плаћања судских такси на тужбу и пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3714/20 од 18.12.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу трећим изреке првостепене пресуде, па је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка пред првостепеним судом и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) - у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено-поправном дому у Липљану, а решењем тужене преузет је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Закључком Владе РС 05 број 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије уподобљава се положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган. Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг, ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама на Косову и Метохији. Након преузимања тужилац није распоређен ни на једно радно место и није обављао фактички рад код органа тужене. Дана 15.05.2018. године навршено је десет година од преузимања тужиоца код туженог органа. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године утврђена је у висини од 54.344,00 динара, на основу статистичких података објављених у „Службеном гласнику РС“ број 7/18.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код туженог органа на дан 15.05.2018. године, односно 10 година након преузимања у Министарство правде, Управу за извршење заводских санкција, с обзиром да је остваривање права на јубиларну награду условљено искључиво годинама проведеним у радном односу, а не фактичким радом, па је обавезао тужену да тужиоцу исплати 54.344,00 динара, колико износи просечна зарада без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за месец децембар 2017. године, са припадајућом каматом, у смислу члана 120. Закона о раду и члана 44. став 1. тачка 1) Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 34/18).

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио пресуду првостепеног суда, тако што је тужбени захтев одбио, из разлога што тужилац након преузимања код туженог органа није био распоређен ни на једно радно место и није обављао рад, нити је био радно ангажован а што је, по мишљењу другостепеног суда, у супротности са природом јубиларне награде и правом на њену исплату. Како није остварио десет година непрекидног рада код туженог органа, тужилац нема право на исплату јубиларне награде.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда је правилно.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1) Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Одредбом члана 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 34/18) је прописано да запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у

радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине, односно јединици локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остварио право из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, тужилац је преузет из привремених институција на Косову и Метохији у Управу за извршење заводских санкција, али је остао нераспоређен. У ситуацији када тужилац није радно ангажован, он нема право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац од дана преузимања 15.05.2008. године није радио. На основу Закључка Владе тужилац је формално у радном односу код тужене са фиксним износом плате, али не остварује рад нити му се обрачунава минули рад.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер за исплату јубиларне награде није довољна распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије, одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15... 34/18) јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса (тачка 1). Није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос. Поред радног односа потребно је да запослени и ради, а то овде није случај. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа, што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате тужиоцу без обрачунавања минулог рада. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке је донета применом члана 165. став 1. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду неуспех ревидента у овом поступку.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић